

Os Jembe

Odsúdený
milovať

Odsúdený milovat'

Os Jambe

Copyright © 2015 Os Jambe

Obálka a text © Os Jambe, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-000-7 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-001-4 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-002-1 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Chcem tvoje
„chcem ťa!“
pre splynutie
duší v pôžitku
opätovne si vychutnať
ten
prechod
k
nenávisti“

***

Vždy mal strach z dvoch vecí. Zo zaspávania a zo žien. Nerozumel tomu, pretože spánok mal rád, no vždy keď ležal v posteli a čakal na to, kedy ho pohltí sen, mal pocit, že sa blíži jeho koniec. Sústreďoval sa na dýchanie a cítil, ako ho v hrudi tlačí srdce a v lebke mozog. Boli to všetko len nezmyselné myšlienky, ktoré prechádzali do podvedomia a niekoľkokrát ho nepríjemne vytrhli z prechodu z bdelosti do spánku a tak musel vstať a niekoľko minút sa prechádzať po byte. Naučil sa s tým však žiť a bral to ako súčasť svojho bytia. Na čo si však zvyknúť nevedel, boli ženy, ich podstata a konanie. Nevedel, ako sa má s nimi baviť, ako ich osloviť, či ako sa s nimi zoznamovať. Pri akomkoľvek náznaku ženských sympatií okamžite utiekol, alebo využil niektorú z techník, ktoré si časom osvojil. Vlastne ani nevedel, čoho sa bojí. Nedokázal sa im zadívať do očí. Pri akte zoznamovania sa zakaždým vyhováral na chorobu, ktorá mu bráni pri bozku na zoznámenie, či jednoducho tesne pred tým odišiel s tým, že mu do toho niečo prišlo, alebo že mu zvoní telefón. Pár krát zaklamal o svojej sexuálnej orientácii, čo vždy zabralo a mal od dotieravosti žien pokoj.

O ženy sa veľmi nezaujímal. Mal svoje zásady, každodenné rituály a záujmy, ktorým venoval

všetok svoj čas, často na úkor školskej dochádzky, či prospechu. Až do dospelosti sa ženy ani nedotkol. Žiadnu nechytal ani len za ruku. Žiadnu nepobozkal. Nevedel, aký je to pocit, preto mu ani nechýbal. Mnohým prišiel zaujímavý, najmä pre svoje aktivity, zásady a tvrdohlavosť. Nezúčastňoval sa ani spoločenských podujatí a nechodil ani do barov. Pociťoval stavy paniky a neustále mal pocit, že je pod drobnohľadom. Obával sa fyzických kontaktov a agresorov, ktorých bolo v meste viac než dosť. Možno to bol pravý dôvod, prečo nechodil do podnikov, kde hrozilo, že ho niekto bude osočovať, urážať, alebo napádať. Bolo to však len v jeho hlave.

Čas šiel prirýchlo. Stihol ukončiť štúdium, vystriedať niekoľko zamestnaní, dokonca prežiť vzťah, ktorý samozrejme nezačal on. Začiatok bol až príliš pekný, možno preto, že nebol jeho iniciátorom a tak to nemal kto pokaziť neohrabanosťou. Trvalo to štyri roky, počas ktorých stihol svoju lásku predstaviť kamarátom, rodičom, brať ju na rodinné oslavy, na stretnutia s priateľmi. Dotklo sa ho, že sa to všetko skončilo vyhlásením, že si ho vybrala a zotrvala s ním len kvôli tomu, že nevyzerá dobre a tak má aspoň istotu, že ju nepodvedie. To mu sebavedomie

zrazilo až na dno. Utvrdilo ho to v tom, že ženy sú zlé bytosti a žijú len preto, aby ničili mužov. Začal k nim pociťovať nenávisť a odpor. Všetky náznaky možných zblížení so ženami zavrhol ihneď na začiatku, aby eliminoval riziko ďalšieho sklamaní. Nenávidel svet a ľudí v ňom. Ukončil všetky zbytočné známosti, kontakty a vzťahy, oholil si hlavu, nabral pekných pár kilogramov, ktoré mu dodali odvalu začať chodiť do podnikov, z ktorých mal obavy a zistil, že s podstatným zväčšením sa jeho postavy sa mu dostáva rešpektu a ľudia sa ho dokonca boja. Spadol mu zo srdca obrovský kameň a prestal sa obzerať cez rameno, alebo sa obávať baviť s kýmkoľvek. Samozrejme okrem žien. Pravidelne makal v posilňovni a rozhodol sa, že svoje proporcie uplatní v práci a tak si začal hľadať zamestnanie, v ktorom by to mohol využiť. Vystriedal niekoľkodňové pracovné pozície v rôznych oblastiach, no nič z toho ho neoslovilo. Chcel vyskúšať niečo iné, nové, kde by mohol posunúť hranice svojich možností. Svojich fyzických možností.

Nebolo ťažké skaziť sa. Stačilo k tomu iba vhodné prostredie, tí správni ľudia a príležitosti. Vo veľkom meste človek ľahko podľahne okolitým

vplyvom, ktoré svojou intenzitou zvädzania majú takmer stopercentnú úspešnosť. Nespočetné alkoholové výlety do vysvietených nočných ulíc, chŕliacich húfy hlučných davov, obsahujúcich indivíduá rozmanitých národností, zlozvykov, príbehov, očakávaní, snov, sklamaní, zlomyseľnosti, spoločenského, morálneho a intelektuálneho bahna a všetky tie okolnosti a vyrobené problémy, súvisiace so stavmi opitosti, ženy ponúkajúce sa na každom rohu, na každej zákrute, v každom pajzli, na každom verejnom hajzli, mnoho príležitostí rozbiť niekomu hubu, alebo s rozbitou hubou ležať, nepovšimnutý, kradnúť, alebo byť okradnutý, či podvedený a podobne. Všetky tieto neresti, bolesti, radosti, výhry a prehry boli na každodennom poriadku, súčasťou každého človeka, jeho nevynímajúc.

Bolo to už pár rokov, ktoré strávil striedavo doma a vo veľkomeste, ktoré bolo dokonalým protikladom toho, odkiaľ pochádzal. Bolo v tom čosi magické, no zároveň zlovestné. Príťažlivé i odpudzujúce, ako všetko, čo má svoje uvážené plusy a mínusy.

Denne striedal prácu s bahnom. Niekedy sa dosť toho bahna nanieslo aj do práce, dokonca ho sám rozotieral uvedomelými podrážkami tam, kde

by malo ostať v zásade čisto. Bolo tak jednoduché nechať sa strhnúť všetkým tým negatívnym a zlým, že sa to neodstrániteľne dostalo pod kožu, ako ten najväčší a najpodstatnejší orgán v jeho tele. Strážič ako motorizovaná hliadka reťazec predajní, v ktorých bolo hojnosti jedla a pitia a nedopriať si všetko to, čo si pravidelne doprialo celé to množstvo spokojných zlodějov každý deň, by bola neuvážená hlúposť. Nevychádzať so zlodějmi, napriek tomu, že jeho pracovnou náplňou bola ich eliminácia a znemožňovanie ich činnosti, by bolo sebaokrádanie. Prečo im tiež nedopriať za miernu úplatu? Ved' mať peniaze je skvelý pocit a ak je to prakticky bez pričinenia, tak sa tento pocit znásobuje. Každopádne, fungovalo to ako švajčiarske hodinky.

Na jednej z predajní si ho všimla jedna z predavačiek. Nevedel si vysvetliť, čím bol tak výnimočný, no každopádne si nejakým spôsobom našli k sebe cestu. Bola k jeho postave podstatne nižšia, čo rozhodne nebol problém. Celkom pekná, milá, plná energie, primeraného veku a jediné momentálne mínus bolo to, že už mala dieťa. Začali sa spolu baviť, presnejšie, oslovila ho ona, keďže jeho nemotorný a nesmelý prístup k ženám

bol jeho údelom už asi na celý život. Miestami kládla priveľa otázok, čo mu liezlo na nervy a ich frekvenciu vnímal ako zabíjanie žeravých kincov do hlavy. Priamo do mozgu. Nemal rád otázky na telo a násilné ťahanie informácii z jeho života, z jeho stráženého súkromia. Ani však nevedel ako a dovolil povýšiť ich verbálnu komunikáciu v práci na sexuálne dobrodružstvo uňho v prenajatej hotelovej izbe.

Spadli do toho prirýchlo, z časti možno aj preto, že prvý krát to bolo vo vzájomnom alkoholovom opojení, ktorému podľahli raz večer po práci. Sex s ňou bol príjemným uvoľnením, aj keď na druhý deň od nej obdržal textovú správu v znení „*Viem to aj lepšie*“. Nepovažoval sa za nejakého šampióna v oblasti sexu, ani nemal extrémne nároky na krkolomné postelové gymnastické prvky, preto mu správa prišla neopodstatnená. Každopádne z nej vydedukoval, že to asi nebude jednorázová záležitosť. Ešte nikdy do toho tak rýchlo neskočil a mal pocit, že je nutné vycúvať, no pocit polosamoty sa sexom dokonale zaháňa. Aj keď len na chvíľu.

Liezla mu stále viac a viac na nervy. Začali spolu tráviť viac nocí. Po sexe bol vždy radšej sám a mal

pocit, že mu žena v posteli zavadzia. Bol to akýsi pocit strachu z ukradnutia duše, ktorá sa odhalí po fyzickom uspokojení. Človek vždy uvažuje a koná ináč predtým a potom. Nevedel, ako jej má naznačiť, aby už šla, keďže súhlasila s jeho návrhom, že je to len fyzická záležitosť a nič viac. Vtedy ochotne súhlasila, no začínal si všímať, že ona to berie vážne a začínajú sa u nej prejavovať stavy majetníckosti, žiarlivosti a prehnanej zvedavosti. Postupne si začal uvedomovať, aká je z neho sviňa a že zneužíva to, že ona neustále čaká na niečo, čo jej nikdy nedokáže dať. Srdce.

Prenasledovala ho a snažila sa o citové vydieranie, aj keď jej nedošlo, že človeka, ktorý k nej city neprechováva, proste citovo vydierať nejde. Kým on pokojne spal, ona sedela na posteli alebo stála pri okne. Celú noc. Vnímal to a spočiatku to prisudzoval sebe a svojej bezcitnosti, no časom prichádzali indície, že ju prenasledujú príznaky z minulosti v podobe jej predošlých vzťahov a násilností páchaných na nej. Nikdy mu o tom nepovedala viac, aj keď naliehal na odpovede. Vlastne ani nevedel, načo to chce vedieť, keďže mal svoj život a vedel s určitosťou, že ju doňho nechce. Bola síce skvelá, takmer dokonalá, no niečo ho na nej odpudzovalo a v žiadnom zo svojich ponorení

do svojej úprimnosti nevedel nájsť na to odpoveď. Vedel, že sa jej musí nejakým spôsobom zbaviť, no ona nereagovala na žiadne náznaky toho, že nie je správne to, čo robia, aj keď to napriek tomu robili naďalej. Boli dni, kedy proste pritvrdil a poslal ju bez okolkov do riti, či ponížoval, zhadzoval, urážal. Chcel, aby ho znenávidela a nechala ho tak a tým by nemusel mať žiadne výčitky svedomia, no bola ako nezmar, ako človek, ktorého nemožno uraziť, zastrašiť, odradiť. Chytala ho z toho panika, pretože si začínal myslieť, že nebude celkom psychicky zdravá a v duchu si predstavoval, ako by mohla vo svojom záchvate majetníckosti a chorobnej lásky vziať do ruky nôž a vraziť mu ho v spánku do hrude. Desila ho. V jej očiach začínal vidieť niečo démonické. Pripomínali mu oči vražedných bábik z hororov. Každým dňom sa jej snažil vzdďalovať viac a viac, no ona sa o tú vzdďalenosť vždy priblížila. Ignoroval ju, nereagoval na telefonáty, ani na správy, no nemohol sa vyhnúť tomu, aby sa nestretávali v práci. Bolo jediné šťastie, že aspoň tam to bolo na profesionálnej úrovni a nechávala ho na pokoji. Už radšej na predajňu, kde pracovala, nechodil, ale posielal tam kolegu samého. Ten to chápal a zbytočne sa na nič nepýtal. Určite si to časom všetko domyslel a dal dokopy.

S pribúdajúcimi mesiacmi práce a neustálym naťahovaním sa so zlodejmi, narkomanmi, bezdomovcami, špekulantmi, násilníkmi, sa v ňom kopila nenávisť na všetko živé aj neživé. Úspešne v sebe pestoval kladný vzťah k násiliu, necitlivosti, chladnosti a odmeranosti. Začal rezignovať na budúcnosť, na ružové vyhliadky a na samotné dobro. V práci videl poslanie a snažil sa mať čo najlepšie výsledky napriek tomu, že hral na dve strany. Šlo predsa o peniaze a teda o plný žalúdok a istý životný štandard.

Dni šli jeden za druhým a ničím sa od seba nelíšili. Ranné vstávania, uniforma, auto, papierovačky, pracovné postupy, nadávky, jedlo, to všetko bolo vždy rovnaké. Ľudia, ktorých v práci stretával, sa nemenili, ničím ho nezaujímali a tak dni boli nie len stereotypné, ale aj smutné. Všetko šlo ako na autopilota a práca sa striedala s posteľou. Ešte že si mohol počas práce odbehnúť na hodinu do posilňovne aj napriek tomu, že to bolo výslovne zakázané. Na konkrétnom pracovnom mieste mu však až tak veľmi nezáležalo. Nezakladal si na loajálnosti voči firme a nevidel v nej svoju definitívnu budúcnosť.

Boli dni, kedy sa absolútne nič nedialo a tak mohol aj s kolegom pokojne spať v aute, zašitý

niekde medzi panelákmi, no boli aj také slúžby, kedy sa nezastavili a poplachy sa ozývali jeden za druhým, akoby nastal koniec sveta a ľudia začali húfne rabovať samoobsluhy a pripravovať sa zásobami na apokalypsu. Najviac bol nasraný, keď ich pípanie služobného telefónu rušilo pri jedle. Pri jednom z takýchto poplachov vyštartovali od stola v jedálni v zázemí jednej z predajní a takmer medzi dverami ušliapal ženu, ktorú tam pred tým ešte nevidel a ani si poriadne nestihol všimnúť, kto to vlastne bol.

Jane prestúpila z inej predajne, kde sa zaúčala na vedúcu, práve do jednej z tých, kde slúžil aj Mike. Mala tesne po štyridsiatke, no stále peknú postavu a energiu, ktorú by jej mohla závidieť každá dvadsiatka. Bolo na nej už na prvý pohľad niečo vulgárne. Možno to bolo tým piercingom, výrazom tváre pri pracovnom nasadení, alebo tetovaním na chrbte, aké máva väčšina pornoherečiek a striptériek, odhaľujúce sa jej pri každom zohnutí, aby mohla vložiť tovar do spodných regálov. Denne vyfajčila neskutočné množstvo cigariet, čo sa možno podpísalo aj na jej tóne hlasu a smiechu, ktorý svojim zafarbením taktiež pôsobil vulgárne a odstrašujúco. Rozprávala a pohybovala sa

neprirodzene rýchlo a keby ju časom nespoznal, myslel by si, že určite na niečom ide. Najrušivejšie na nej však boli jej neznášanlivé výroky voči Mikeovej práci, jeho kolegom a firme. Neznášal ju za to a nešetril tými najodpornejšími nadávkami na jej osobu. Musel ju však vídať každý deň kvôli práci a to, že mala vedúcu funkciu v predajni znamenalo každodenné aktívne komunikovanie a potvrdzovanie administratívy. Ostatní kolegovia to nebrali tak vážne, bolo im to ľahostajné, no jeho dokázala naštváť hocijaká malichernosť. Často mu vravievali, aby so sebou niečo robil, pretože pri takejto povahe si ľahko doženie infarkt. Neraz mu bolo z nervov tak zle, že nemohol chodiť, černelo sa mu pred očami a závraty boli také silné, akoby mu niekto hodil na hlavu vrece cementu. No povahu človeka nejde zmeniť len tak a on ani nechcel. Nechápal prečo, ale páčilo sa mu to. Mal taký ten zvrátený pocit radosti a naplnenia, keď ho mohlo niečo naštváť. Ani nestihol postrehnúť, kedy sa to v ňom začalo prejavovať, no už to bolo neoddeliteľnou súčasťou jeho osobnosti. Nechápal, ako môžu ostatní brať s humorom a nadhľadom to, čo jeho dokáže vyviesť z miery do extrémnych stavov zlosti a zúrivosti.

Napriek tomu, že mu vadili Janine výroky, tam ostatní chodili najradšej a dokonca s ňou dokázali dobre vychádzať a nájsť si priestor na také to priblblé žartovanie a doberanie sa. Postupom času však prišlo obdobie, kedy ho už nedokázala tak vytočiť a bral to jedným uchom dnu a druhým von. Dokonca sa pristihol, že žartuje. Rozhodol sa, že to začne trochu oplácať a tak vyťahoval do priestoru svoje protiženské výroky, postrehy a názory. A zafungovalo to tak, že sa ho Jane začala strániť. To mu vyhovovalo. Keď nemusí nikoho počúvať a už vôbec nie priblblé ženské názory, ktoré sa mu zdali totálne zbytočné.

„*Mňa jebne! Tá krava si do práce dotiahla aj dcéru!*“, bola jeho prvá myšlienka, keď sa dozvedel, že Jane vybavila na tej istej predajni prácu aj pre ňu. A to už len bol zjav. Zatiaľ čo ostatným pripadala milá a sympatická, on v nej videl vychrtlú, zrýchlenú, nevychovanú, neúctivú, nevzdelanú, sfetovanú trosku. To muselo napadnúť každého triezvo uvažujúceho človeka napriek tomu, že jej úsmev to trochu všetko dokázal zamaskovať. Toho však nebolo až tak veľa. Prehlušovali ho stavy paniky, bezradnosti a strachu z nedostatočnej znalosti svojich pracovných povinností. Napriek jej